

HOMÉROSZ AKHILLEUSZ

Pillanatnyilag úgy fest a helyzetem, hogy nem leszek híres író. Ami azért probléma, mert így nem tudok venni magamnak egy házat. A kertes házra azért van szükségem, hogy tarthassak egy kutyát. Bevallom őszintén, alattomos szándékom van leendő ebemmel: csupán azért akarom őt, hogy vicces állattörténeteket írhatok róla. Jelenlegi lakhelyemen, a blokkban nincs lehetőségem erre. Egy kutyát mégsem lehet negyvenöt négyzetméterre bezárni, annak mozgásigénye van, és mégis mit csináljak vele, ha este tízkor kell kimennie könnyíteni magán, kilógam az ötödik emelet ablakán, vagy megtanítom a helyes vécéhasználatra? Egy állatnak nem megfelelők a körülmények a jelenlegi otthonomban, nem is értem, én hogyan bírom itt immár két éve. Már a nevét is kitaláltam, Homérosznak fogják hívni, vagy Akhilleusznak, esetleg Homérosz Akhilleusznak, de mindenképpen görög lesz, lelkében pedig németjuhász.

Jelen pillanatban egyedüli lehetőségem arra, hogy házat vegyek magamnak, az, ha nyerek a lottón. Szóval sürgősen el kell kezdenem játszani. Első lépésben fel fogom keresni egyetlen apósomat, aki nagy szakértője a témának, minden héten kétszer tesz az összes lottón. Náluk ez családi hagyomány, már az ő apja is nagy játékos volt, apósom biztosan ellát majd temérdek jó tanáccsal. De várjunk csak! Azért lehet, hogy jobb lenne egy olyan embertől útbaigazítást kérni, aki néha nyer. Megeshet, apósom nem a megfelelő személy. Végül is ez könnyen kiküszöbölhető, majd feladok egy hirdetést, mely szerint mentort keresek lottóügyben, fizetni majd a leendő nyereményeim után fogok, tíz százalékot, és ha nem jelentkezik senki, akkor emelek húszra. Hoppá! Álljunk csak meg egy pillanatra! Mielőtt feladom a hirdetést, írni fogok Stuartról.

Stuarttal a viszonyunk rendkívüli volt. Miután friss házasként a feleségemmel jelenlegi otthonunkba költöztünk, egyik első tevékenységként beszereltünk egy hűtőt. Nem akartunk újat venni, mert arra gondoltunk, hogy úgysem maradunk sokáig a blokkban, hamarosan veszünk egy házat, és a hűtőt ott hagyjuk annak, aki majd megvásárolja tőlünk a lakást. Ennél fogva egy koszos raktárból potom pénzért szereztünk be egy közepes méretű

jégszekrényt. Mindenki jól járt – gondoltam, mikor kicsiny otthonunk konyhájának egyik sarkába beállítottam a konyha díszét. Ekkor még nem tudtam, hogy két nap múlva mi fog rám várni.

A hasam kiráncigált az ágyból, álmosan sétáltam az új hűtőnkhez. Egyedül voltam otthon. Gondoltam, iszom egy kis tejet, az elveszi az éhségem, majd gyorsan visszafekszem, és még alszom egy keveset. Ehelyett, amikor kinyitottam a fridzsider ajtaját, a polcról, a joghurtok mögül váratlanul egy kis szőrös, hosszú farkú állatka vetette rám magát. Pontosan a mellkasomra ugrott. Sikítottam egy hatalmasat, mint akit ölnek, önkéntelenül a szőrös kis állatka után nyúltam, de az már nem volt ott, apró lábaival továbbmászott a nyakamig, onnan pedig gyors léptekben lesietett a hátamon, jobb lábamon távozott, majd menedékre lelt a konyhaszekrény mögött. Tej már nem kellett, egyből elmúlt az éhségem, ez az aprócska szőrmók még az álmot is kiverte a szememből. Miután sikerült lenyugodnom, szívverésem visszaállt a normális értékek közé, tudatosult bennem, hogy egy egérről van szó. Hallottam legendákat egyiptomi ugróegerekről, de azt hittem, mindaz csupán mese, és az végképp nem fordult meg a fejemben, hogy egy ilyen állat ellátogat takaros kis városomba, méghogy az én új házamba.

Első gondolatom az volt, hogy kihívom a rágcsálóirtókat, és majd ők, még mielőtt feleségem megtudná, elintézik ezt a kis mutáns szörnyeteget. Próbáltam magam meggyőzni, hogy ez az egyetlen megoldás, hiába szertem az állatokat, az én szívem nem bírta ki még egy ilyen támadást. Később visszafeküdtem az ágyba, de a történetek után nem tudtam aludni, a Bibliát forgattam. Arról olvastam, hogy nincsenek véletlenek, életünkben minden okkal történik. Az jutott eszembe, hogy szerencsétlen kisegér az isteni gondviselés nyomán került pontosan hozzánk, állatszerető emberekhez. Nem lehet a véletlen műve, hogy a mocskos raktárból pontosan azt a hűtőt választottam ki, amelyikben Stuart meglapult. És már megvolt a neve. Innen kezdve családtagként tekintettem rá. Feleségemnek még aznap este elmondtam a kalandomat az új háziállatunkkal. Vani hitt is, meg nem is nekem. Ennek ellenére Stuarttal jól megvoltunk. Hallgatólagos egyezséget kötöttünk: nem jön be a szobába, a konyha lesz az ő felségterülete, azal a feltétellel, hogy nem mászik bele többet a hűtőszekrénybe, és nem dézsmálja meg az asztalon maradt ételeket, cserébe pedig én minden reggel a konyhaszekrény sarkánál elhelyeztem számára egy kisebb sajtadarabot, kenyérhajat, jobb napokon aprócska kolbászt, sonkát, vasárnaponként igyekeztem neki desszertként pókot felszolgálni. Stuart minden nap, miközben

derűsen fogyasztottam reggelimet, körbeszaladt a konyhában, tisztelettelően összeszedte a neki szánt ételeket, majd serényen visszaroht a konyhaszekrény mögé, gondolom, elfogyasztotta a neki szánt ennivalót. Mindezt pontban hét órakor tette, innen tudtam, hogy nekem is ideje befejeznem a reggelit, el kell indulnom dolgozni. Néhány nap után úgy megszoktam Stuartot, hogy már hiányzott volna, ha nincs.

Feleségem sokáig nem hitt nekem, ócska hóbortnak tartotta, hogy minden reggel egy képzeletbeli állatnak adok az ételéből, aztán egy nap... Hát igen, sajnálom, egy egér maradjon bizalmatlan. Este tíz körül történt. Feleségemmel ágyban voltunk, én rövid olvasás után lekapcsoltam az éjjelilámpát, s kifelé fordulva próbáltam elaludni. Úgy gondoltam, hogy Vani is alszik már, így nem adtam neki jóéjtpuszt. Két-három perc múlva örömmel konstatáltam, hogy egyetlenem nem alszik, ugyanis lábával enyhén megérintette a bokámat, majd nagyon lassan, mintha habozna, elkezdett felfelé jönni a lábszáramon. Kissé csiklandozott, de túrtem, hisz tudtam, hogy ez minék a jele. Amikor térden felül ért, megszólítottam. A lába egyszerűben megállt a térdem fölött. Nem válaszolt. Hangosabban szóltam hozzá, mire félálomban dűnnyögött valamit. Hatalmas kiáltás közepette téptem le magunkról a takarót, mert tudtam, hogy csak és kizárólag Stuart lehetett az, aki végigkűszott a lábamon. Ő is megréműlt. Zavarában hirtelen nem tudta, mit tegyen. Annak reményében, hogy megkegyelmezek neki – hiszen ő is tudta, hogy megszegte az egyezségűnk –, egy helyben maradt. Hirtelen marokra fogtam a kis nyavalyást, majd rögtön egy erőteljes mozdulattal a falhoz vágtam. Feleségem is felébredt közben, réműlten kűszott fel az ágy sarkába, majdnem elkezdte a sírást. Ezalatt Stuart még szédelgett kicsit, láttam rajta, hogy próbál menekűlőutat keresni, de még nem tudott egyenesen járni, az ugrás pedig még szóba sem jöhetett. Ezt azonnal kihasználtam, a könyvet, amit éppen olvastam – az *Iliász* volt az –, tiszta erőmből nekidobtam, és mintha egy apró reccsenést is hallottam volna, lehet, hogy egyik lába vagy a gerince tört el, mivel a nagy és nehéz könyv sarka telibe találta hosszú farkú barátomat. Sebtében odaugrottam a könyvhöz, a biztonság kedvéért megtapostam még néhányszor, de mentségeműl szolgáljon, hogy csak azért tettem, mert nejem kényszerített rá.

A hulla eltűntetésére több elméletűnk született. Feleségem azt akarta, hogy tegyem bele a kukába, és éjnek évadján vigyem le a szeméttel. Én azt javasoltam, hogy húzzuk le a vécén. Dugulásveszélytől tartva, ezt az ötletet gyorsan elvetettűk. Rövid gondolkodást követően egy fantasztikus ötlettel

álltam elő: készítsünk papírból egy aprócska oltárt, tegyük bele a fürdőkádba, helyezzük rá Stuartot, és gyújtsuk meg, így áldozva az egéristeneknek, azt remélve ettől, hogy megvédenek minket a további rágcsálótámadásoktól. Eszméletlen jó ötletnek tartottam, de nejem nem osztotta nézetemet. Ezért hirtelen haragomban egy hanyag mozdulattal kidobtam Stuartot az ablakon. Megesküszöm, Homérosz Akhilleuszról dicsőbb történeteket fogok írni.